

Menas žmogui gali atsakyti į daugelį klausimų

Trijų vaikų motina Eva Latonda – aktorė, vadovaujanti savo renginių organizavimo bendrovei ir vedanti laidas televizijoje.

2006-05-22

- Su Opus Dei veikla susipažinau paauglystėje. Praėjo šiek tiek laiko ir supratau, kad esu pašaukta tapti Opus Dei supernumerarija. Šiuo metu esu ištekėjusi, turiu tris vaikus.

Per tą laiką iš savo pažįstamų gerų žmonių daug ko išmokau.

Atkaklumas, džiaugsmas ir kovinga dvasia man padeda būti geresne mama ir žmona. Pati manau, kad žmona būti kur kas sudėtingiau, ir su šia užduotimi susidoroti man padeda narystė Opus Dei.

Būdama Opus Dei narė suvokiau ir pačią svarbiausią tiesą: esu Dievo dukra! Šis įsitikinimas man padeda dirbti. Kai pasižiūriu iš šio taško, reportažai, kuriuos skaitau žiūrovams, kameros ar mikrofonas – viskas įgauna savo prasmę.

Nepamokslauju, neprimetu savo nuomonės, o tiesiog siūlau. Klausiu savęs: Kas yra žmogus? Ką per jį siunčia Dievas? Ko jis trokšta ir ko ilgisi slapčiausiose sielos kertelėse? Atsakymas tegali būti vienas: MEILĖ. Mylėti visa širdimi: Dievą, kitus ir patį save. Todėl pradėdama kiekvieną darbą stengiuosi visų pirma gerbti kitą žmogų. Menas

žmogui gali atsakyti į daugelį klausimų. Siekiu šiuos klausimus iškelti ir atsakyti. Todėl atsakingai (plačiąja prasme) peržvelgiu visus mūsų žinių tarnybos pateikiamus reportažus. Kartais atrodo, kad taip sudėtinga paaiškinti, bet dažnai užtenka vieno paprasto gesto ar paprastos minties.

Mano diena paprastai prasideda 7-ą valandą ryto. Nuvežusi vaikus į mokyklą, valandėlę pasimeldžiu, jei įmanoma, priešais tabernakulį, ir išklausau mišias. Paskui atsiverčiu darbo knygą ir žiūriu, kokie darbai manęs laukia: šiandien surengti du vaidinimus mokykloje; rytoj nueiti į filmo peržiūrą žurnalistams ir parašyti atsiliepimus, kuriuos reikia skubiai paskelbti; poryt įrašai televizijoje, mūsų paskutinio teatro spektaklio premjera arba kurio ankstesnio pasirodymas. Kaip nervinuosi! Ar man pavyks? Džiaugiuosi, kad kiekvieną dieną

mano darbas – tai vis naujas nuotykis... Jis turi ir savo trūkumų: nepastovi alga, kartais nesibaigiančios darbo dienos, bet, tiesą sakant, kitokio darbo ir negalėčiau dirbti. Pastovios darbo valandos man ne prie širdies.

Vakarais pabūnu su vaikais ir, nors kai kas gali pamanyti, kad su jais elgiuosi kaip teatre, taip nėra. Kaip sakoma: „kalvio peiliai negaląsti“. Į vaikų auklėjimą žiūriu labai rimtai ir nors jų galvelėse skatinu kūrybingumą ir vaizduotę, su jais nesielgiu kaip klounė. Šį „vaidmenį“ šeimoje atlieka mano vyras. Vakare dar kartą pasimeldžiu ir sukalbu keletą maldelių. Galiausiai suguldu mažuosius ir pasikalbu su vyru. Paskui prisėdu prie kompiuterio ir šį tą parašau. Visada atsiranda apie ką rašyti. 11 valandą (jei išeina) apžvelgiu kitos dienos darbus ir einu miegoti...

Prieš keletą metų rengiau vieno katalikiško televizijos kanalo savireklamą, kurioje buvo pasakojama apie tokių kanalų naudą. Reklamos klipą sukūrė mano geras draugas kunigas. Joje filmavosi ir dar viena aktorė. Ji buvo nutolusi nuo Dievo, bet tąsyk įsišnekėjo su kunigu ir šiandien ši mergina jau tapusi vienuole. Pamažu suvokiau, kad nusifilmavusi toje reklamoje, ji pakeitė požiūrį į krikščionybę ir todėl ėmė kalbėtis su kunigu... O įdomiausia, jog neprisimenu, kad tą dieną būčiau nuveikusi ką nors ypatingo.
